

Ерменецъ, захванаха да лъстятъ, говоряха му че той, по милость царска, ще стане великъ челоувѣкъ, че Ерменцитѣ и Турцитѣ сж родни братя, че на тѣхъ и на Турцитѣ Господъ Богъ е предоставилъ да се полауватъ и да се распорѣждатъ съ другитѣ народи на държавата. Не се удържа омилостивевийтъ Ерменецъ; той се зачерви като дѣвойка и тихичката рѣче:

— Валията пита каква християнка тукъ арестували и защо хвърлили въ затвора нейнийтъ новобраченъ мъжъ; той иска най-подробни обяснения. Послѣ Ерменеца прибави шепнишкомъ: — Валията, както се чува, не твърдѣ обича мютесарифина и желалъ би да гуди на негово мѣсто свойтъ роднина; но мютесарифина има подържка въ Стамбулъ и въ посолствата, при това той е и челоувѣкъ ловъкъ: ще стумѣе да се извърти, както не веднѣжъ вече въ това е сполучвалъ.

Скоро слѣдъ това излѣзе мютесарифина, здравъ и, веселъ. Той не кава нито дума за своята болѣсть и за своето затворничество и не допусна никакви за това разпитвания. Той се поклони, сѣдна, позволи на другитѣ да сѣднатъ и заповѣда да докаратъ Петра Катхрджиата.

Мютесарифина самъ распита Петра за познайнството му съ Каракачанитѣ и що за людѣе сж тѣ. Петръ отговори че тѣ сж сжщо такива, както и другитѣ Каракачани, че той прѣди не ги знаелъ, а се запозналъ съ тѣхъ както и съ много други гости дошли на свадбата, че като е разговарялъ съ тѣхъ и като ги угощавалъ той е испълнявалъ длѣгътъ на ступанъ. Петръ бѣше не веселъ, но се държеше смѣло, доволно гордо и ни най-малко се не смути. Мютесарифина за нищо повече не распита, промърмори вѣщо си за длѣжноститѣ на вѣрноподааннытъ, за танзимата, за комитета и му пригрови съ прѣстъ.

— Да му сниматъ веригитѣ и да го пуснатъ на воля, нека върви дома при жена си. Безъ да чѣка благодарность, която той и не би дочѣкалъ, мютесарифина предиктува на телеграфиста отговора за валията. Съ това всичко се и свърши. Слѣзцето вече заохлаше и муевина викаше на джамията: „Боже всемогущий! Боже всесилний!“ Мюте-